

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Værker i Mindeudgave

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-bang03val-shoot-idm140687573592336.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

II

De fleste var enige om, at William var en underlig Dreng.

Han var meget mørk, baade af Hud og Haar og havde mærkelig store Øjne med et vagt, tungsindigt, lidt flakkende Blik. Hans Hoved syntes for stort til Kroppen, som han holdt daarligt, saa at han saá endnu mere rundrygget ud end han var. Han havde faaet et Par meget tynde Ben at gaa paa og lange Arme, underlige, halvt kantede, halvt theatralske Bevægelser.

Hans Gang var uens og besynderlig. Han kunde smaasnakkende med sig selv slentre langsomt hen langs Husene - Stella paastod, han sled Huller paa sine Albuer ved saaledes altid at gnide sig op ad Væggen - med dukkende Hoved og krummet Ryg, Armene slaskende. Saa pludselig snublede han over sine egne Ben, som han altid satte indad, og gav sig til at løbe. Hvor han saá ud, naar han løb. Man kom til at tænke paa de smaa vanskabte Trolde med uforholdsmæssig store Hoveder, som ligger sammentrykte i Æsker og springer op, naar Æsken aabnes. Saa stod han stille, slentrede igen og gav sig atter til at løbe.

Naar han talte, gestikulerede han meget. Han brugte mange sjældne Ord, og hvad han sagde, var ofte stillet op, ligesom Replikkerne i en Komedie.

Nina og William stod tidlig op, længe før de andre.

27

Saa kom de om Vintermorgen ned i det kolde Køkken, hvor Kokkepigen smurte Skolemaden ved det dryppende Tællelys. Hun havde altid Nattrøje paa og skar Brødet ved at holde det ind mod sit Bryst. Undertiden blev William ækel ved Maden - Pogens Nattrøje var ofte helt graagul i Kuløren - og kastede Smørrebrødet paa Vejen til Skolen. Mens Børnene drak The, stod Pigen og redte sit Haar over Køkkenbordet, hun holdt altid den ene Fletning i Munden, mens hun redte den anden.

Naar Børnene var gaaet, gik hun i Seng igen. Flødemanden vækkede hende saa, naar han kom Klokken ni; halv ti fik Stella The i Sovekamret.

Det hændte nu og da, at Høg, plaget af sin evindelige Søvnløshed, stod meget tidlig op.

"Hys, hys," sagde Pigen, naar Børnene tænderklaprende aabnede Døren til Køkkenet. "Borgmesteren er oppe."

De Dage vovede Nina og William slet ikke at tale. Nina stod og læste hviskende i sin Katekismus henne ved det osende Lys, William satte sig ved Vandspanden. Men han kunde aldrig sidde stille og rokkede saa uroligt paa Bænken, at Vandøsen faldt plaskende ned i Spanden.

"Hys, William," sagde Nina. "Du véd jo, Fa'r er bppe."

Og naar han sagte vilde liste hen over Gulvet, faldt han over Kulkassen ved Skorstenen. Af Forskrækkelse gav han sig til at patte paa alle fem Fingre.

"Saa skulde da al Landsens ... dit Klodsfæ," skændte Pigen.

Naar Børnene gik ind gennem Spisestuen, saá de Faderen sidde ved Bordet med et Haandklæde om Hovedet. De sagde "God Morgen" ganske sagte, han nikkede blot uden at vende sig eller tale. Nina aabnede Døren og listede ud, William bag efter - men Drengen kunde i sin Befippelse sjælden faa Døren lukket. Saa stod han længe og raslede med Laasen, indtil Fade-

28

ren rejste sig med et utaalmodigt "Naa" og smækkede den haardt i.

Børnene var glade, naar de frelste var naaede ned paa Gaden.

Drengene sad i Vestibulen og halvsov paa lange Bænke langs med Væggene. Inspektøren gik søvndrukken omkring og knipsede dem onskabsfuldt i Hovedet med sin knyttede Haand. Saa afbrød et Hvin den søvndyssende Mumlen af al den hviskende Læsning i Kofod, Balslev og Luthers lille. Hver Gang en Lærer kom op ad Trappen, rejste alle Drengene sig paa Rad. En enkelt, der var faldet i Søvn, fik af Sidemanden et vækkende Puf og fo'r op, mens han tabte Bogen af Haanden. Inspektøren lod ham springe over Stokken, til han vaagnede. I det hele taget var Hr. Inspektør vanskelig om Morgenene. Han gik og gned sine Øjne og søgte at faa Lemmerne strakt ved noget, han kaldte nødvendige Irettesættelser til de Lømler i 5te Real, men som for upartiske Øjne betænkelig saá ud som en Brydekamp, hvori man kæmpede med skiftende Held.

For Resten rensede han sine Negle og lod Pedellen, der listede lydløst omkring i et Par aflagte Gymnastiksko, børste sin Frakke, der i Forvejen var saa velbørstet, som en skinnende Frakke kan være det.

Drengene var glade, naar Timerne begyndte.

Og dog var disse Timer just ikke livlige. Skolen i Randers havde gamle Lærere, som holdt sig til Lærebøgerne og til de fastsatte Pensa. Historien var Aarstal, Geografien Tal og Navne. Sprogene var Verber at bøje, Syntax og Bojesens Antikviteter, som var Historiens Aarstal og Tørhed gylpet op igen.

Lærerne sad krumryggede paa Katedret med Bøgerne opslaaede, men med lukkede Øjne. De kunde rolig gøre det. Den, der var oppe, tog ikke fejl, for han stod med Oversættelsen paa et Blad inden i Bogen; og de andre sov. De sad med Bagdelen skudt langt frem og Hovedet ned paa Armene og blundede eller vippede frem og tilbage paa Bænken, mens de i Smug læste paa det næste.

29

Naar den, der var oppe, var færdig, rejste han sig paa Tæerne for at se efter Karakteren, viste sin Sidemand, hvor han var sluppen, og satte sig ligesom de andre. Saaledes gik Timerne.

I de smaa Frikvarterer blev man i Klasserne. Som oftest læste man højt i Munden paa hverandre, eller man sloges med Papirskugler eller med Blæk, som man klattede rundt med paa Gulv og Vægge. Naar Læreren kom ind, gik Timerne atter som før.

At kunne sin Lektie var det store Maal. Klassen lærte Sprogene ved at plapre udenad efter trykte Oversættelser, Historien efter historiske Tabeller, Geografien læste man paa Kortet. Lærerne satte Pris paa Bogens Ord og hadede Fantasier.

Den Flittige fik ug'er, Flidsbelønninger og Lovtaler ved den maanedlige Omflytning, den Dovne havde en daarlig Karakterbog, blev flyttet ned og kom som yderste Straf "til Rektor". Det var noget forfærdeligt at komme til Rektor. Man ventede Maanedens sidste Dag med Frygt og Bæven paa, hvem Loddet skulde træffe; den, hvis Maanedskarakterbog blev holdt tilbage, vidste, hvor den skulde hentes.

Rektors Værelse var et stort Rum med Reoler langs alle Vægge. Der stod en gammel Sokrates paa Kakkellovnen. Henne i et Hjørne paa et lille Bord laa et rødtindbundet Monstrum: et græsk Leksikon, Lærerne havde foræret deres Foresatte til hans Sølvbryllup. Ved Artium laa Bogen ved Siden af sin Ejermænd paa Eksamensbordet. Pedellen betragtede den som en Helligdom og svøbte den ind i et grønt Klæde, hver Gang han skulde bære den.

Her var det, man kom hen, naar man skulde "til Rektor".

Synderne ventede i Forværelset med blege Miner og Atlas over den gamle Verden stoppet op paa Ryggen mellem Vesten og Skjorten. De kom ind én for én.

Skolens Styrer aabnede Døren. Den afstraffede Synder gnubbede sig ud gennem den og forsvandt.

30

"Den Næste," sagde Rektor meget højt. "Den Næste" kom ind. Rektor satte sig, bakkede lidt af Piben, dukkede det tæt klippede, graa Hoved helt frem mod den Ulykkelige, saá skarpt paa ham med sine smaa plirende Øjne. Slog saa med et talende Fingerknips ud med Haanden.

"Er det nu Dig igen?" sagde han og klemte Læberne sammen med en ejendommelig klagende Hviskelyd. "Er det nu Dig igen?" Rektor gentog altid saadanne Spørgsmaal, og anden Gang blev Beklagelsen endnu mere sorgfuld og hvislende. En Styrtesø af Spyt ledsagede den voksende Bekymring, og Synderen stod ret uden at turde tørre Spyttet af.

Det v a r jo ham.

Rektor saá atter paa sit Offer. "Vil Du da kun gøre dine Forældre Skam?" spurgte han saa atter. Han lagde bestandig Trykket paa det første Ord, snuppede derpaa Sætningen af og sluttede med et langt Fingerknips, der ligesom satte et veltalende Spørgsmaalstegn efter Sætningen.

Saa formanede han. Han talte langsomt, med rokkende Hoved. "Det er dog besynderligt med den Dreng. Han har gode Evner, der er ikke det mindste i Vejen, og hæderlige Forældre til at give et godt Eksempel." Derpaa pludselig med stærkt Eftertryk: "Hvad siger din Fader?"

Atter det spørgende Knips og et fikserende Ophold. Fra Synderen en Mumlen ...

"Naa - og din Moder? Det er en meget elskværdig Kone." - Rektor slæber betydningsfuldt paa Ordene. - "Vil Du huske at takke hende for sidst" ...

Synderen tørrer sig skyndsomst i Ansigtet. Rektor ser paa sine hvide, soignerede Hænder, meget bløde Hænder.

"Naa." Han rejser sig, gaar kroget hen over Gulvet med knirkende Støvler, standser et Øjeblik, lægger Fingren paa Næsen og ser op paa Sokrates.

"Kom saa her hen!" siger han. Synderen gaar et Par 31 Skridt frem, Rektor stikker Hovedet helt ned imod ham. "Vil Du saa blive bedre?" Og efter at have rettet dette energisk fremførte Spørgsmaal .til den Ulykkelige vender han sig og tager et langt Federal frem bag Bordet.

Drengen skeler hen til Foderalet, giver et Skub til "den gamle Verden" paa sin Ryg og ser sønderknust ud. "Træd saa ind paa Tæppet!" Den store Mands Stemme er blevet dæmpet hemmelighedsfuld, Haandbevægelsen er langsom og værdig. Han holder et Øjeblik den venstre Haand mod Næsen, tager Spanskrøret frem med den højre.

Drengen græder.

"Ja, nu græder Du - men I a d det saa blive bedre, hører Du, lad det blive bedre." Han lader det blanke Spanskrør beskrive en lang, værdig Bue foran Offerets Øjne.

"Knap Trøjen!" siger han derpaa pludselig med Kommandørøst og retter sig, saa han bliver meget højere. Og medens Vorterne paa hans Næse blusser og hans Blik søger Sokrates paa Kakkelovnen, lader Skolens Styrer tre tunge Slag falde paa Synderens Ryg.

"Gaa saa!

Rektor stønnede. Synderen satte halvt i Spring udenfor Tæppet. Saa vendte Rektor sig igen, og med Haandknips og Styrtesø gentog han hurtigt, stadig med stigende Betoning og en vekslende Akcent: "Lad det saa blive bedre, se dog til, at det kan blive bedre; faar vi haabe, det vil .blive bedre!"

Og saa endte det med et:

"Hils dine Forældre!" Det var som et mildnende Punktum.

Det var Skolens Straf.

Men man forstod ikke blot at straffe, man vidste ogsaa at belønne. Den sidste Dag i Skoleaaret var Belønningens Dag; saa blev alle Byens Honoratiorens indbudt, Høg og Sognepræsten og Distriktslægen og mange andre. De sad paa nogle ærværdige, hvidmalede Stole rundt om Katedret, hvor Rektor stod og spyttede, mens han 32 tog Afsked med Studenterne, "der nu drog bort, ledsagede af Skolens bedste Ønsker og Velsignelser."

. Naar denne Hilsen var bragt, kom Turen til de andre. Deres Karakterer blev læst op, man dadlede, man roste, hele Skolen, syntes Drengene, passerede Revy for de frygtelige Dommere i de gamle Stole.

Saa lukkede Rektor Protokollen, og hans Stemme blev ligesom dybere. Der var ganske stille i Salen. Henne i Drengenes Klynge var Hoved trykket mod Hoved, Øjnene alle vendte mod den samme -Plet. Herrerne i Stolene sad ganske ret i Sædet ... Rektor kærtegnede sin Næse.

"Lærerforsamlingen har til Flidsbelønning indstillet," lød det.

Hvor Hjerterne bankede i alle disse smaa Ærgerrigheders Bryst. Det var, som om Vejret skulde gaa fra alle dem, som haabede. Og de andre trængte paa for at se.

Nu blev det første Navn læst op. Skolens Duks. Han er purpurrød i Hovedet, slingrer lidt, griber sig op i Haaret. Saa, nu er han henne ved Katedret. Han faar Bogen, slaar i Bevægelsen en stor Bue hen over Gulvet, naa'r sin Plads - han mærker, at hans Skjorte klæber paa Kroppen.

William var den sidste, som blev raabt op. Han havde ikke smagt Mad den Dag, og han var bleg som et Lig. Han hørte næppe sit Navn, og han vidste ikke, om han kunde flytte Benene. Men alle Drengene rundt omkring hviskede hans Navn og skubbede ham frem imellem sig. Saa gav en af de store ham et halvt Spark henover Gulvel.

"Naa for Satan," sagde han.

William kom paa denne Maade noget ublidt og hovedkulds frem foran Rækkerne, og med alle Fingrene i Munden stod han foran Katedret.

Han rakte Haanden frem efter Bogen, som Rektoren gav ham. Men han slap den, blev purpurrød. Bogen

faldt paa Gulvet, og William gav sig sagte til at græde, 33 mens han tog den op. Hvordan han kom tilbage til sin Plads, vidste han ikke, men hele den Dag var han -saa let til Vandet, at Stella lod ham gaa tidlig i Seng med Surdej g under Fødderne.

Det var "Prins Otto", han havde faaet.

Ellers bevægede Skolelivet ham ikke synderligt. Skolen straffede de dovne, belønnede de flittige. Dermed var dens Hverv forbi. Hvad Drengene følte, hvad de tænkte, bekymrede den ikke. Man var dér i Skolen Drengene til man var seksten Aar; fra seksten til atten var man nærmest et uheldigt og beklagelsesværdigt Amfibium. Drengene blev behandlet som nys fortalt, Amfibierne havde Lov til at blive oppe i det store Frikvarter. Om at vogte over deres Følelsesliv, om at værgede dem mod Overgangsalderens farlige Smitte, om at sørge for at bevare deres Hjerter rene og deres Fantasier uberørte var der ikke Tale - det overlod man til Tilfældet og til Hjemmet ...

Og saa overlod Hjemmet det til Skolen.

Høgs spiste, saasart William og Nina kom hjem fra Skolen. Der blev ikke talt meget ved Bordet. Naar Nina begyndte paa en lang Historie, og William og de andre lo lidt støjende, tog Høg sig med en nervøs Trækning op til Panden, og Stella hyssede ad dem.

Tavsheden trykkede Børnene, de spiste uden at tale og sad blot og skubbede til hinanden under Bordet. Naar Middagen var forbi, kyssede de Høg - William var altid saa underlig angst og ganske rød i Hovedet, naar han løb ud af Døren efter det Kys.

Efter Middag var han sin egen Mand lige til Aften.

Undertiden samledes alle Nabolagets Børn i Høgs Gaard - en stor Gaard med Skure til at skjule sig i og store Vognporte og Brændestabler. Der laa ogsaa nogle gamle Sukkertønder, som Urtekræmmeren havde ladet ligge der i Aarevis; dem stablede Drengene op til Fæstninger, naar de legede Soldat. William var den mindste af alle Drengene i Gaarden. Derfor var han stadig 34 Konge - han duede ikke til andet. Men Konge kunde han nok være: han stod øverst oppe paa Tønderne og uddelte Ordener - smaa Cigarbaand, han tiggede af sin Fader - og han lavede sig Skærf af gammelt Tarlatan, han fik af Stella.

Han holdt lange Taler, og hver Gang hans Tropper havde sejret, lod han sig krone med den Papkrone, hans Kusine havde foræret ham til hans Fødselsdag. Og hans Tropper sejrede altid. Nina var Biskop og satte Kronen paa hans Hoved - Nina kunde ikke slaas, hun og hendes bedste Veninde var derfor Rigets højeste Gejstlighed.

Til andre Tider lod Drengene, som om Tønderne var Skibe, og de sejlede langt, langt bort. William var Kaptajn; han sagde, han var Kolumbus, og han opdagede Amerika. Han sad sørgmodig nede i en af Tønderne, Matroserne havde bundet ham. Men saa raabte Nina: "Land - Land!" Og William tog det gamle Flag om sig og sagde til de andre, de skulde bære ham i Triumf i Gaarden.

Himlen véd, hvormange Gange han havde opdaget Amerika.

Det var Legene i den store Gaard. Men som oftest legede Nina alene med Drengene. William blev oppe for at læse. Han laa udstrakt paa Maven med Hovedet støttet paa Hænderne og læste og læste. Naar han blev ivrig, kravlede han, stadig med Øjnene i Bogen, helt henover Gulvtæppet: ofte læste han højt - han vidste ikke af det, men han deklamerede baade om Fru Helene og om Bengerd. Snart var det Hvisken, snart var det meget højrøstet, han deklamerede. Undertiden kunde han ogsaa rejse sig og med Bogen i Haanden gaa frem og tilbage, mens han blev ved at recitere, Stemmen slog over, saadan anstrengte han sig.

Stella sad ganske stille og saá paa ham. Saa lagde han Bogen og gik frem foran Spejlet og talte med sig selv, slog ud med Armene og stillede sig i Position.

Lidt efter laa han igen paa Maven, rød i Hovedet og 35 svedende. Man kunde godt tale rundt omkring ham, det forstyrrede ham ikke. Han hørte kun Samtalen som noget fjernt, langt borte. Det var ham, ligesom han sad dybt nede i en Brønd, og de gjorde Spektakel ovenover.

Han læste meget, men "Prins Otto" var hans Yndlingsbog. Han havde lavet et Telt af nogle gamle røde Gardiner oppe paa Loftet, en lille Hytte med en Løjbænk af uldne Sengetæpper. Dér sad han ofte timevis og læste atter og atter om den tungsindige Kongesøn, der sukkede i sit ufortjente Fængsel. Der var saa mørkt i Hytten bag de røde Gardiner, at han næppe kunde skelne Bogstaverne, og Luften var meget tung. Solen brændte mod Taget, og Heden lejrede sig blykammerutaalelig, kvalmende og tæt langs Bjælkerne i Rummet. Kokkepigen tørrede Rosenblade heroppe, de laa spredte paa Fløjene til det store Spisebord, og deres sødlige Dunst blandedes med Lugten fra Æblekammeret, hvortil Døren stod aaben, nu da Hylderne var tomme.

William læste. Men undertiden lod han Bogen falde ud af sin Haand og laa med Næsen i Vejret paa Løjebænken med lukkede Øjne. Han drømte. Underlige, vage Drømme, som tyngedes og trykkes af Heden, fik Farve og Tone af den rødme Skumring bag de gamle Gardiner.

Han drømte, han var Konge med Riddere og Svende, saadan Konge, som man var det i de Romaner, han læste : mægtig og rig og stor. Han klædte sig i Tankerne i Hermelin og Purpur, i Guldbrokkede og i skinnende Atlask ; det glimtede for hans Øje med Ædelstene og Perler, Diamanter og Sølv; undertiden kunde det formelig blænde ham. Men saa kom Fjenden i Landet, og han drog imod den. Det var Regn, Storm og raakoldt Uvejr, da han drog ud. Saa kom Kampen. Der var Tummel, Slaglarm, Skrig, Sværdene slog mod hinanden, Geværerne knaldede, der var ogsaa Kanoner i hans store Kamp. William saá Blodet strømmende flyde omkring sig, Folkene faldt, segnede, blødte ... han aabnede Øj- 36 nene for at besinde sig, for at se, om han endnu laa paa Loftet bag Gardinerne.

Saa maatte han flygte. Han red gennem Storm og Slud, jaget, forfulgt, Regnen piskede imod ham, gennemblødte hans flagrende Kappe; der var Horn, som klagede og kaldte, Hestetrampen, Angst i tykt Mørke. Saaledes drømte William ofte.

Eller han drømte, han var umaadelig rig. Han badede sig i duftende Vand, ligesom Prinsen i Eventyret, han spiste aldrig andet end dejlige kvægende Frugter, og han giftede sig med den dejligste Kvinde i Riget. Hun havde en hvid Kjole med blaa Sløjfer ligesom Julie paa Danseskolen, som havde sagt, hun holdt mest af ham, men som alligevel havde grædt en Gang, han havde kysset hende henne bag Døren: "Det var saa haardt," sagde hun. Men nu var hun hans Dronning, og han tilbad hende og kyssede hende paa Hænder, der var ligesaa marmorhvide som Bengerd's. Men der kom onde Tider, og de blev skilte. Hun gik ned ad den høje Trappe, grædende, viftende med sit hvide Slør - et langt, sølvbroderet Slør, saa smukt og saa flagrende - og han stod paa Altanen alene. Saa kastede han sig ned paa Altangulvet og kyssede det Sted, hvor hun havde staaet.

Det havde han ogsaa gjort, da den lille Harriet rejste. De havde leget Kirke sammen. Nina var Præst, Harriet var Brud, han var Brudgom. Stella havde pyntet dem begge to. Alteret var lavet i Kabinettet, Dukkerne var Følget; Stella spillede en Galop paa Klaveret. Men Harriet og William var gloende røde i Hovederne og gik uden at se paa hinanden op til Altret, hvor Nina messede og gav dem smaa Ringe af Guldperler.

William troede, det var Alvor, og midt, mens Nina messede, gav Harriet sig til at græde. Den næste Dag skrev William et Digt om en Fe og nogle Violer, Stella lo af det, saa Taarerne løb hende ned ad Kinderne. Men William havde givet Harriet det, da han var henne at sige Farvel. De stod ude i den lille Gang ved Loftstrappen, der var ganske mørkt dér i Gangen. Han kyssede 37 hende, og hun omfavnede ham med begge sin Arme, og Taarerne flød fra dem begge. Saa kaldte Moderen paa ham, men Harriet holdt fast i hans blaa Trøje, der blev revet itu ved hendes Tag - hun kunde ikke slippe. Men pludselig hulkede hun højt og løb op ad Loftstrappen. Moderen kaldte igen, han saá raadvild op efter Harriet, og medens han hørte hendes Hulken, bukkede han sig ned og kyssede Trappetrinnet.

Da han kom ud til Stella, var han helt purpurrød i Kinderne. Den Dreng kendte aldrig Maade i noget.

En anden Gang havde han og Præstens Adolf gjort Kur til den samme Skønhed paa et Børnebal. Hun havde lovet ham en Dans, men mens han gik ud for at hente et Glas Vand, løb hun med den anden, der dansede bedre. Da han kom ind med Glasset og saá dem danse, slog han dem Vandet i Hovedet lige midt i Salen. Stella gav ham en Ørefigen, men han bed blot Læberne sammen og sagde: "Jeg fortryder det ikke." Og Stella slog ham ikke oftere.

Undertiden gik Stella op paa Loftet til ham og satte sig hos ham. Saa fortalte hun Historier eller sang. Til andre Tider kunde hun ogsaa jage ham ned, især naar hun traf ham grædende, hvad ofte hændte.

"Hvorfor græder Du?" spurgte Moderen. Men Drengen tørrede Øjnene og holdt op at græde uden at vide, hverken hvorfor han nu kunde holde op at græde, eller hvorfor han før var begyndt. "Lad os gaa ned og læse højt," sagde Stella.

Hun, Nina og William fordelte Rollerne. Det var næsten altid Oehenschläger, de læste; William var Helten. Han læste nøjagtigt som Moderen, med samme Betoning, samme Nuancer og samme Minespil. De sad alle tre tæt ind under Lampen, William og Nina læste i samme Bog. Naar de læste, rokkede de med Hovederne, saa de stødte Panderne mod hinanden; saa rykkede de i Bogen hver til sin Side, og Nina vidste aldrig, hvor det var.

"Læs alene, Mo'r," sagde William.

Stella læste. Hun talte altid dæmpet, meget mildt;

næsten lidt nynnende læste hun. Mens hun sad bøjet over Bogen, lod hun sin hvide Haand ligesom halvt i Takt glide hen over sit sorte Haar, hvor den hvide Skilning skinnede i Skæret fra Lampen. William syntes, det var som Musik han hørte.

Uhret paa Konsollen dikkede ganske sagte, henne i Krogen bag Bogskabet var der aldeles mørkt. Der var dejligt at sidde dér. Han rejste sig langsomt og gik sagte henover Gulvet til Krogen. Dér sad han saa gemt helt inde og lyttede og saá hen paa Moderen, som sad saa lys under Lampen med hele Skæret ned paa Ansigtet og paa Skilningen, der lignede en lysende Stribe op efter i Haaret.

Stella løftede Hovedet og saá under Skærmen hen paa ham, han sad helt sammenkrøben med Hovedet mellem sine Knæ og rokkede.

"Sover Du?" spurgte Stella.

"Nej," sagde han henne fra uden at røre sig. Men Nina gav det et Ryk i, saa hendes Strikkepinde fo'r raslende imod hinanden; hun kunde undertiden være paa Vejen til at blunde lidt.

Til andre Tider blev William siddende ved Bordet, og efterhaanden som Moderen læste, flyttede han sig længere og længere frem. Til sidst laa han med begge Arme frem paa Bordtæppet og Hagen ned paa Bordet. Øjnene straaledede.

"Du vælter Lampen," sagde Stella.

I fjerde og femte Akt græd de altid alle tre. Moderens Taarer faldt langsomt over Kinderne ned paa Bogen, Nina sad og snøftede og pirrede sig med Strikkepindene i Haaret. Saa tørrede hun Taarerne af med Strømpen.

"Strømpen," raabte Stella. "Strømpen. Den bli'r sort som Jorden til Eksamen."

William holdt mest af "Væringerne". Det var Zoé, han helst vilde høre Moderen læse. Han syntes, det ligesom rislede igennem ham, naar han hørte hendes forfærdelige Ord.

Andre Aftener kunde Stella fortælle. Hun fortalte om 39 -den Høgske Slægt, om dens Storhed, om dens Ælde. I en af Landets skønneste Kirker laa Slægten begravet igennem mange Led, deres Vaaben var malet paa Væggen, hele den gamle Kirke var deres Gravkammer.

Fra den Tid tænkte William meget paa den Kirke, naar han sad paa Loftet. Hele hans Slægt, alle de gamle, berømte Mænd, som hørte til hans Slægt. Dér laa de. Hvor der maatte være højtideligt og stille i den Kirke. Der maatte altid hviskes eller synges.

Dér laa han, den store Biskop, der havde gjort Danmark stærkt og mægtigt. Hans Moder havde fortalt ham, at Bispen var hugget paa Ligstenen. - - Og Kongemorderen laa der ogsaa. En Kongemorder var der i hans Slægt. Han blev angst, naar han tænkte derpaa, Sveden sprang frem paa hans Pande, han kom til at ryste ved Tanken derom.

En Kongemorder. Og han saá Blodet flyde og Kongen bleg, døende i Finnerup Lade. Han havde jo læst om det i Romanerne. Der var en Kongemorder i hans Slægt - han laa dér i Kirken med de andre. Det var forfærdeligt.

Stammefaderens Ben var gravet ind i Pillen bag Alteret. William spurgte sin Fader, om han troede, hans Ben var smuldret væk. Faderen troede det: "Det er 600 Aar siden," sagde han. "Seks hundrede Aar!" Williams Tanker kunde ikke befolke denne uendelige Tid, men alle de Helte, han læste om, hørte nu til hans Slægt, og han begravede dem i den høje, store Kirke, som hans Moder fortalte om. -

Men undertiden, naar det var blevet helt mørkt paa Loftet, kunde han vækkes af sine Drømme af en isende Angst, han sad længe stille uden at turde røre sig og uden at turde aande, og han spejdede ud i Mørket med store Øjne. Saa pludselig fo'r han op og stormede hen til Trappen med Fingrene stoppet helt ind i Ørene.

Han syntes, nogen var efter ham hen ad Loftet.

Han begyndte nu ogsaa, naar han saaledes sad alene, at tænke paa, hvad han vilde være, noget stort vilde han være - maatte han, det var nødvendigt for Slægten.

40

Alle hans Tanker kredsede om denne Storhed, der smuldrede i den gamle Klosterkirke. De læste om Kongemorderen i Danmarks Historie. En af de andre Dreng kaldte ham uforbeholdent en Skurk. William gik lige hen og slog ham med knyttet Haand i Ansigtet.

"Han er af min Slægt," sagde han. Og da de andre lo, blev han meget bleg, men han sagde ikke mere.